

POLIFONII

NR. 8, AN II (2013)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
“SPIRU HARET” FOCȘANI

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**

Redactor șef, Andreea Carst, cl. a XI-a B

Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a XI-a D

Redactor, Emilia Zarzu, cl. a XI-a B

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

COLABORATORI

- **Petrița Bilbîe, profesor de istorie, Colegiul Tehnic „Dimitire Ghika”, Comănești, Jud. Bacău - invitat**
- **Daniela Ciolpan, profesor de religie, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” Focșani – invitat**
- **Corina Elena Agache, profesor de istorie**
- **Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză**
- **Petronela Alexandru, profesor de matematică**
- **Gabriela Arghirescu, profesor de educație artistică vizuală**
- **Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Ana Cursaru, profesor de limba engleză**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

*“Ești același astăzi ca și peste cinci ani,
cu excepția oamenilor pe care îi vei întâlni
și a cărților pe care le vei citi.”*

Charlie Jones

Dragi cititori,

Iată-ne la un nou număr al revistei pe care colegii mei, cu aceeași pasiune ca la început, o aștern în fața dumneavoastră. Un mijloc de a vă împărtăși din experiența dumnealor de dascăli, de veșnic căutători ai “cuvintelor fermecate”, menite să deschidă porți, să lumineze drumuri, să arate căi. “E simplu să fii dascăl”, spun unii, „stai câteva ore pe zi în școală, ai vacanță toată vara...”. Cine măsoară rolul cuiva în viață după cât de lungă îi este vacanța de vară?

Întreaga muncă a colegilor noștri de pretutindeni se măsoară în miile de ore de răbdare. Unii au răbdare când așteaptă autobuzul, alții până se coc merele... Noi avem răbdare să construim ani de zile aceleași lucruri: prietenie, muncă în echipă, altruism, știință, OAMENI. Se mai măsoară în pasiune. Unii sunt pasionați de șah, alții de cumpărături... . Noi sădim pasiunea de a deschide o carte, de a afla un mister, de a ști ce vrei de la viață. Și așa, peste ani, se întorc pe holurile școlii domnul avocat, doamna doctor, sau învățător, ziarist, translator, operator IT...

Aceasta este esența muncii noastre: viitorul. El nu se clădește de azi pe mâine, e nevoie de răbdare, de pasiune pentru a vedea, puțin câte puțin, în fiecare zi, schimbarea.

...Schimbare care trebuie, de fiecare dată, să înceapă cu noi înșine. Și pentru că ne aflăm cu toții în zilele magice ale Crăciunului, în care toate dorințele se îndeplinesc, mai ales dacă suntem mai buni, mai darnici și mai înțelegători, haideți să facem o promisiune: că vom rămâne așa tot anul care vine. Și pentru ca asta să se întâmple, schimbarea trebuie făcută din lăuntrul nostru, căci știm cu toții că există bunătate și înțelegere în fiecare dintre noi. Important este să dorim să o căutăm și să o scoatem la lumină. Și să ne mai înconjurăm de dragostea pe care o dăruim celor dragi din jurul nostru, să le arătăm și celor mai puțin norocoși că se poate, că se pot schimba și ei.

Și pot să înceapă chiar de astăzi, cu un zâmbet, cu o carte, cu o revistă ca aceasta chiar. Iar strădania colegilor mei de a scoate la lumină o altă filă de răbdare și pasiune nu va fi în zadar. Căci “știi că tocmai ai terminat de citit o carte bună dacă după ce ai întors ultima pagină te simți ca și cum ai fi pierdut un bun prieten.” (Paul Sweeney)

Vă doresc din tot sufletul să aveți răbdare să vedeți ce minunății se întâmplă în jurul vostru în fiecare zi, să puneți pasiune în tot ce faceți pentru voi și, mai ales, pentru ceilalți, iar sărbătorile de astăzi și ale anilor care vin să vă găsescă mai buni, mai sănătoși și mai fericiți ca niciodată!

La Mulți Ani!

Director, prof. Lauriana Ailincuței
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Acțiunile regelui Mihai împotriva comuniștilor

Perioada de după 23 august 1944 a fost una grea, obositoare, „cu puține satisfacții”, atât pentru regele Mihai I cât și pentru țara sa, după cum aprecia suveranul însuși în convorbirile cu Mircea Ciobanu, de după 1990.¹ Al doilea război mondial era pe sfârșite și victoria Aliaților asigurată. Occidentalii lăsaseră țara noastră în mâna sovieticilor, dar regele Mihai se bucura de o mare simpatie și chiar de iubire din partea majorității populației și în special a tinerilor, care vedeau în persoana sa și în instituția monarhică unicul mijloc de a opri valul comunizării forțate a României.²

De acest fapt și-a dat seama în primul rând guvernul Groza, care s-a grăbit să ia primele măsuri pentru a-și consolida poziția, orientându-și atenția spre două obiective importante: nordul Ardealului și reforma agrară. În prima ședință a noului guvern, desfășurată la 7 martie 1945, Petru Groza a anunțat că l-a contactat deja pe Rodion Malinovski, care a promis că-l va ajuta în chestiunea Ardealului. Pentru aceasta s-a propus expedierea unei telegrame către Stalin. Pe 8 martie, Petru Groza și Gheorghe Tătărescu au telegrafiat la Moscova, solicitând aprobarea lui Stalin în legătură cu reinstalarea administrației românești în nordul Transilvaniei. Răspunsul afirmativ al dictatorului sovietic a sosit a doua zi dimineață.³

Această reușită a fost sărbătorită cu mare fast la Cluj pe 13 martie 1945. Inițial, regele nu a dorit să meargă, dar s-a răzgândit după ce a primit asigurări că vor fi prezenți și reprezentanții puterilor occidentale. Avea să fie surprins în mod neplăcut când a constatat că aceștia au lipsit, iar el a fost nevoit să asculte discursurile lui Vîșinski și Groza și să asiste la defilarea unor grupuri de muncitori care l-au salutat cu pumnul strâns, ridicat. Regele a înțeles atunci că, prin prezența lui acolo, dăduse girul său unei ceremonii care, nu numai că fusese boicotată de Marea Britanie și S.U.A., ca și de liderii politici transilvăneni, dar exclusese practic țărănimea ardeleană, coloana vertebrală a provinciei. Populația Clujului l-a primit însă cu entuziasm pe rege și la fel s-a întâmplat în fiecare gară în care a oprit trenul regal, la întoarcerea în capitală.⁴

Cel de-al doilea obiectiv al guvernului Groza a fost reforma agrară. Aceasta se impunea ca o necesitate pentru guvern, deoarece a fost unul din motivele invocate de F.N.D. pentru demiterea lui Nicolae Rădescu, iar Frontul Plugarilor ceruse încă de la 10 februarie împărțirea marilor proprietăți. În multe zone, activiști ai Frontului Plugarilor au trecut la parcelarea moșiilor

¹ Ioan Chiper, Adrian Pop, Florin Constantiniu, *Sovietizarea României, operații anglo-americe (1944 – 1947)*, Editura Iconica, București, 1993, p.178

² *Ibidem*, p.181

³ Gheorghe Onișoru, *Alianțe și confruntări între partidele politice din România (1944 – 1947)*, Editura Fundația Academică Civică, București, 1996, p.215

⁴ Ivor Porter, *op. cit.*, p.136

Încă din februarie, iar după 6 martie operațiunea s-a extins. Primul proiect de lege a fost discutat în ședința guvernului din 12 martie, fiind prezentat de ministrul de resort, Romulus Zăroni. Ultima variantă a fost aprobată în ședința din 20 martie, iar legea cu nr. 187 pentru înfăptuirea reformei agrare a intrat în vigoare la 23 martie 1945. Articolul 1 considera că reforma agrară „este pentru țara noastră o necesitate națională, economică și socială.” La articolul 3 se prevedeau categoriile de expropriați: colaboraționiștii cu Germania, criminalii de război și vinovații de dezastrul țării, refugiații de după 1944, absenteiștii, suprafețele de peste 50 ha etc. Erau exceptate, conform art.8, Domeniile Coroanei, ale Academiei Române etc. Din felul cum a fost concepută legea ca și din graba cu care a fost aplicată, reiese faptul că era privită doar ca o etapă necesară în acțiunea de atragere a țărănimii, pentru a asigura victoria în alegeri a comuniștilor și simpatizanților lor.⁵

În continuare, guvernul a luat măsuri care au dus spre o centralizare a puterii și o coordonare eficientă a acțiunii partidelor din așa-zisa coaliție. Regele Mihai își amintea foarte bine că ministrul de interne, Teohari Georgescu, a avut rolul cel mai important în schimbarea abuzivă a prefectilor, primarilor, a tuturor oamenilor „corecți, cinstiți, loiali nouă și țării românești.” În locul lor au fost numite „elemente declasate, prosovietice”, iar protestele sale au fost zadarnice. Regele remarca faptul că Groza pregătea de pe atunci „terenul uriașei mistificări electorale din 1946”, căci acești prefecti și primari noi aveau printre altele „sarcina de a organiza pe plan județean și local falsificarea alegerilor.”⁶

Guvernul Groza, dominat de comuniști, nu a pierdut nici o ocazie de a prezenta populației marile sale realizări, lăsând astfel impresia că ar exista o bază de masă a guvernării sale. În noul context politic, numărul comuniștilor „a crescut”, istoriografia oficială subliniind că în luna martie numărul membrilor de partid s-a dublat, atingând cifra de 35 800.⁷

Regele Mihai a reușit, folosindu-se de drepturile sale constituționale, să blocheze un decret care ar fi modificat Constituția din 1923, autorizând atât pedeapsa cu moartea cât și confiscarea averii. Un alt decret prevedea înființarea de Tribunale ale Poporului, constând dintr-un magistrat și opt «asesori populari», aleși să îndeplinească instrucțiunile comuniștilor, chiar dacă încălcau legea. În același timp se preconiza desființarea apelului față de hotărârile instanței. După opinia regelui, cele două decrete ar fi pus în mișcare un mecanism al terorii și suprimarea tuturor libertăților individuale din România. Ca urmare, a refuzat să le semneze, generând o criză constituțională, care a durat până la sfârșitul anului. Între timp, suveranul a reușit să obțină unele amendamente importante. Astfel, se putea face apel la Curtea Constituțională împotriva deciziilor Tribunalului Poporului. În ceea ce privește pedeapsa capitală, aceasta nu a putut fi abrogată, dar legea a fost modificată în sensul că pedeapsa se aplica doar criminalilor de război.

Pentru ziua de 10 mai 1945, Regele Mihai a refuzat să autorizeze o ceremonie oficială amplă. Și cu toate acestea, străzile până la catedrala patriarhală, unde suveranul a asistat la un Te Deum, erau pline de oameni care îl ovaționau pe rege. În jurul Palatului regal s-a adunat, de asemenea, spontan, foarte multă lume care i-a ovaționat pe rege și pe Regina-mamă.⁸

„Regele Mihai s-a străduit să acționeze strict ca un monarh constituțional”, scria în raportul său, din data de 1 mai 1945, reprezentantul american în Comisia Aliată de Control în

⁵ Gheorghe Onișoru, *op. cit.*, p.216 - 217

⁶ Liviu Vălenaș, *op. cit.*, p.76 - 77

⁷ Gheorghe Onișoru, *op. cit.*, p.224

⁸ Ivor Porter, *op. cit.*, p.136 - 137

România, gen. Schuyler, către Comitetul Mixt al Șefilor de Stat Major. În anexa secretă a raportului se arată că guvernul format de Groza are „o compoziție aproape în întregime de stânga”, în care pozițiile cheie sunt deținute de comuniști și în care cele două partide politice importante, reprezentând cel puțin 75% din populație, nu erau deloc reprezentate. Regele a fost totuși forțat să ia unele măsuri neconstituționale „ca rezultat al presiunilor combinate ale rușilor și ale partidului comunist”, dar, împreună cu liderii P.N.Ț. și P.N.L., a discutat „amănunțit situația actuală cu reprezentanții S.U.A.” Raportul continuă referitor la aceste discuții, subliniind că atitudinea de opoziție față de guvernul minoritar condus de Groza și față de programul comunist s-a bazat, mai ales, pe „înțelegerea politicii anunțate de cei trei Aliați privind Europa eliberată, îndeosebi Acordul de la Ialta și Carta Atlanticului.” Regele și opoziția politică au arătat că aceste țări aliate „aveau cel puțin obligația morală de a-i informa la timp pe români dacă intenționează sau nu să aplice cu adevărat această politică față de România.” Ei au mai susținut, scria Schuyler, că „orice altă acțiune de opoziție față de programul comunist local, dacă nu este sprijinită din afară, va costa neîndoielnic viețile liderilor români importanți și va avea un efect restrâns asupra destinului ultim al națiunii.”⁹

Acest raport a avut o influență favorabilă asupra noului președinte american Harry Truman, care, la insistențele lui Stalin ca S.U.A. și Marea Britanie să recunoască imediat guvernele din România, Bulgaria și Finlanda, a răspuns că guvernele (din primele două țări) „nu corespund procedurii democratice privind drepturile acestor popoare de a-și exprima liber voința lor.” El a mai adăugat că este gata să desemneze un reprezentant al său care să se întâlnească cu cel sovietic și cu cel britanic „pentru a ne concerta asupra unei politici și acțiuni mai efective în această regiune”, pentru

restaurarea relațiilor din timp de pace cu aceste țări, „ca state independente, gata să-și asume responsabilități și să împartă beneficiile participării lor la familia națiunilor.”¹⁰

Așadar, până la instalarea guvernului condus de Petru Groza, pe 6 martie 1945, regele Mihai a intrat într-o nouă etapă a vieții sale politice, în care a învățat din mers că, deși nu era ușor, trebuia să se adapteze noilor cerințe de a face tot posibilul să oprească derapajul democrației, provocat de comuniști și sovietici. În timpul guvernelor Sănătescu și Rădescu a menținut un echilibru politic, prin prezența la guvernare atât a reprezentanților liberali și țărăniști, cât și a comuniștilor și simpatizanților lor.

Grija cea mai mare a suveranului a fost să acționeze ca un monarh constituțional, să impună tuturor forțelor politice respectarea Constituției din 1923, aceasta fiind singura sa „armă” într-o luptă cu puține șanse de reușită. De altfel, sub presiunea politică și militară a sovieticilor, s-a produs prima sa cedare importantă, acceptarea lui Petru Groza ca prim ministru și a guvernului său dominat de comuniști.

Prof. Petrița Bîlbîe
Colegiul Tehnic “Dimitrie Ghika”
Comănești, Jud. Bacău
 Sărbătorile de iarnă în tradiția populară

⁹ Ioan Chiper, Adrian Pop, Florin Constantiniu, *op. cit.*, p.154 - 156

¹⁰ Nicolae Baci, *Agonia României, 1944 - 1948*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1990, p.178 – 179

Sărbătorile de iarnă în tradiția populară

De la Sân Nicoară la Moș Nicolae (6 decembrie)

Poporul cunoaște mai puțin identitatea și biografia reală a Sfântului Nicolae, deși îi este foarte drag. Sân Nicoară, cum era îndeobște numit în lumea tradițională, a devenit în timp un personaj cu ecouri în lumea mitologică deși personajul pe care-l întrușiează a fost unul real.

"Copiii cuminți primesc dulciuri și jucării, iar cei răi, nuielușe." Așa auzeam în copilărie de la părinții noștri.

Moș Nicolae vine în fiecare an, punctual, cu aromele primelor portocale. Sfântul Nicolae este cel mai popular sfânt. Născut în ținutul Lichiei, din Asia, Sf. Nicolae, al cărui nume se traduce în limba greacă "biruitor de popor", s-a dovedit de timpuriu alesul Domnului, uimind de mic copil prin minunile pe care le făcea. După ce i-au murit părinții, Nicolae și-a împărțit averea săracilor și a întemeiat Mănăstirea Sionului de lângă Mira, capitala Lichiei, călătorind ca prelat la Ierusalim. A fost pentru o perioadă Arhiepiscop al Mirelor Lichiei. În ultima parte a vieții s-a retras la mănăstirea ctitorită de el, a Sionului, unde a fost înmormântat la 6 decembrie 352.

După opt ani, împăratul Justinian a ridicat la Constantinopol o biserică, în cartierul Vlaherne, cu hramul numelui său. Ducându-se vestea că din mormântul său izvorăște mir, creștinii din întreaga lume au făcut pelerinaj, vindecându-se de boli incurabile. Din veacul al XIX-lea, mana dreaptă a Sfântului Nicolae se pastrează la Biserica Sf. Gheorghe Nou din București.

Obiceiul cadourilor în ghete își are originea într-o întâmplare, se pare reală, cu trei surori sărace ajutate de Arhiepiscopul Nicolae să se căsătorească. Acesta a aflat într-o zi că un tată din Mira, îndurerat că nu-și poate mărita fiicele pentru că nu avea bani, dorea să le ia zilele și apoi să-și pună capăt vieții. Sfântul Nicolae a fost impresionat și a poruncit slugilor sale să ia câteva pungi cu galbeni și să le strecoare în casa acelei familii. Punguțele au fost strecurate pe hornul șemineului, așa că, de atunci, se atârna ciorapi lângă șemineu, de Moș Nicolae sau de Moș Crăciun. De atunci, în fiecare noapte a Sfântului Nicolae, cei dragi și în special copiii primesc daruri de la Sfântul Nicolae.

Ignatul (20 decembrie)

Numele zilei se trage de la Sf. Mucenic Ignatie Teoforul, trecut în calendarul bisericesc la data respectivă. Pentru țărani, Ignat a fost însă un simplu om necăjit care, vrând să-și taie porcul, a scăpat securea în capul tatălui său, omorându-l pe loc, apoi căinându-se toată viața a primit mila de la Dumnezeu și Sfântul Petru.

În ziua de Ignat se taie porcul și nu e bine să lucrezi altceva. Cu sângele porcului se face semnul crucii pe fruntea copiilor, ca să fie sănătoși peste an. După tăiere și tranșare, urmează „pomana porcului”. Prin tradiție, ea se oferă împreună cu o lumânare aprinsă, celor care au ajutat la tăierea porcului, ca și săracilor. Din restul cărnii se prepară produsele destinate sărbătorilor de Crăciun, Anul Nou și Bobotează: cârnați, tocătură, piftie, toba, caltaboși, carne friptă etc. Totodată, o parte se conservă pentru a fi consumată peste an. Nimeni nu se atinge însă de preparatele din carnea porcului decât după ce, în dimineața de Crăciun, o parte din ele sunt împărțite de femei, în vecini sau la biserică, pentru morții familiei. Acest obicei se respecta cu strictețe, întrucât, așa cum arată folcloristul S. Fl. Marian "...a gusta mai înainte de a sacrifica se socotește ca cel mai mare păcat și de vătămare pentru sufletele morților care cer și doresc acest sacrificiu".

Astfel, deși acest obicei are rădăcini dinaintea perioadei creștine, el a fost „creștinat” prin utilizarea lui pentru oferirea de daruri (pomana) atât pentru cei vii cât și pentru cei morți. Este un moment al bucuriei dar și al pomenirii celor apropiați care nu mai sunt printre noi.

Astfel, deși acest obicei are rădăcini dinaintea perioadei creștine, el a fost „creștinat” prin utilizarea lui pentru oferirea de daruri (pomana) atât pentru cei vii cât și pentru cei morți. Este un moment al bucuriei dar și al pomenirii celor apropiați care nu mai sunt printre noi.

Mos Crăciun (25 decembrie)

Moș Crăciunul cu plete dalbe, astăzi îmbrăcat în costum roșu, cu sacul doldora de jucării sau alte atenții, deplasându-se în sanie trasa de reni, de cerbi sau de iepurași, nu ține deloc de vechile tradiții românești, ci reprezintă, ca și pomul (bradul) de Crăciun, un împrumut târziu din occident, neatestat la noi înainte de secolul al 19-lea. Tradiția creștină spune că Moș Crăciun ar fi fost proprietarul sau paznicul binevoitor al staulului în care a născut Fecioara. După o alta variantă a legendei, el a fost, dimpotrivă, un om bogat și rău, care ar fi refuzat să dea ajutor Mariei, de n-ar fi intervenit nevasta-sa, Crăciuneasa. Ba mai mult, de furie că femeia i-a ajutat pe străini, el i-ar fi tăiat mâinile de la coate, dar acestea s-au refăcut la atingerea Pruncului. Pentru inima ei bună, Crăciuneasa trece drept patroana a moașelor. În fața unei asemenea minuni, Crăciun însuși se spăsește și se creștinează, devenind primul dintre sfinți.

În realitate, în tradiția românească, deși exista Moș Crăciun, totuși daruri se ofereau copiilor de Sfântul Nicolae, tradiția darurilor oferite și de Moș Crăciun fiind una împrumutată mai târziu. Dacă ținem însă acest obicei cu gândul la darurile făcute de cei trei magi pruncului Iisus, născut în seara de Crăciun, atunci o facem cu scopul și în sensul creștin al său, adică acela de a dăruia cu inimă bună, cu gândul la Mântuitorul nostru, care s-a născut pentru a ne arăta Calea iubirii curate.

Colindatul

Colindatul sau uratul pe la case constituie un obicei străvechi. Cânteculele respective atrag binecuvântarea asupra oamenilor și gospodăriilor, pentru tot anul care urmează. O categorie importantă de colinde sunt strict legate de Crăciunul bisericesc, evocând închinarea magilor (Viflaimul sau Vicleimul - modificare a numelui Betleem) sau panica și viclenia lui Irod (Irozii), culminând cu tăierea pruncilor (cei 14000, pe care Biserica îi pomenește pe 29 decembrie). Cânteculele de stea cu care suntem familiarizați astăzi (mai ales „Steaua sus

răsare...”) sunt de origine cultă, adeseori chiar bisericească.

Prin colind, colindătorii amintesc gazdelor de Nașterea lui Iisus, le dăruiesc acestora gândul bun de sărbători și primesc de asemenea, de la gazde, diferite daruri. Colindătorii ne amintesc mereu că de Crăciun serbăm nașterea omului nou, a omului iubitor de semeni. Colindul ne trezește în suflet nu numai gânduri bune dar poate fi, alături de întregul context al Crăciunului, un prilej de schimbare, de înnoire atât a colindătorului cât și al colindatului.

Bibliografie:

www.crestinortodox.ro

Ziarul „Lumina”, www.ziarullumina.ro

www.wikipedia.org

Prof. Daniela Ciolpan,
Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Focșani

Rugăciunea curată ca treaptă de cunoaștere a lui Dumnezeu

Rugăciunea curată este extazul tăcerii interioare, o oprire totală a cugetării în fața misterului divin înainte de a coborî, în mintea astfel oprită de uimire, lumina dumnezeiască de sus. Cei ce realizează această rugăciune au ajuns la nepătimire. Dar încă nu are loc unirea cu Hristos, până ce Mângâietorul nu va lumina de sus celui ce se roagă șezând în foisorul vârfurilor firii, așteptând făgăduința, și astfel răpit, prin descoperire să vadă lumina.

Scopul acestei vieți mistice este spiritualitatea, readucerea omului la forma de viață paradisiacă. Toată străduința vieții mistice este de a ridica din nou pe om la această cunoaștere angelică. Această cunoaștere nemijlocită, desăvârșită este rezervată numai vieții de dincolo, îngerilor și sfinților care văd față către față pe Dumnezeu. Noi cu puterile noastre, oricât ne-am strădui prin asceză și perfecțiunea noastră moral creștină nu putem ajunge prin voința noastră la stadiul de cunoaștere supremă. Aici pe pământ dacă se întâmplă este un simplu dar al lui Dumnezeu.

Și ca să ajungi la cunoașterea lui Dumnezeu cea care îți deschide poarta, ai nevoie de rugăciune „fără rugăciune nu te poți apropia de Dumnezeu” zice Sfântul Isaac Sirul¹¹, căci rugăciunea curăță sufletul de alte gânduri, numai curățită de orice alt gând se unește deplin cu Dumnezeu. Rugăciunea curăță mintea și inima făcând să strălucească în lăuntrul lor Soarele dumnezeiesc. Sfântul Isaac zice „Eu cred că cel neprihănit și smerit la cuget... când se ridică la rugăciune vede în sufletul lui lumina Sfântului Duh și saltă de fulgerările luminii și se bucură de vederea slavei ei și de schimbarea sufletului după asemănarea acelei lumini”¹².

¹¹ Filocalie, vol.X, București, 1981, p.254

¹² Ibidem, cuv. XLII, p. 260

„Cel ce a aflat dragostea mănâncă pe Hristos. Îl mănâncă pe Hristos în fiecare zi, ceas de ceas și se face prin aceasta nemuritor”.

În strânsă legătură cu dragostea stă cunoștința. Numai cine iubește cunoaște planul spiritual, interpersonal. Numai cel ce iubește pe Dumnezeu ajunge să-l cunoască, în măsura în care îl iubește. Sfântul Evagrie recomandă ca mai întâi să te rogi, să te curăți de patimi, să te izbăvești de neștiință și uitare și de toată ispita și părăsirea. Aceste trei feluri de rugăciuni ar corespunde cu un urcuș duhovnicesc conform unor trepte: purificarea, iluminarea și unirea dumnezeiască..

Rugăciunea cu adevărat desăvârșită este rugăciunea curată, cea pe care o face mintea când a ajuns la capacitatea de a alunga ușor și pentru multă vreme orice gând în vreme ce se roagă. Astfel că, rugăciunea curată se face numai după ce mintea s-a ridicat de la contemplarea firii văzute și de la lumea conceptelor, când mintea nu-și mai face nici o imagine și nici un concept.

Nimeni nu poate ajunge dintr-odată la rugăciunea curată. Mai întâi se practică rugăciunea neîncetată. Amândouă au la bază rostirea de cuvinte puține. Se ajunge la rugăciunea desăvârșită numai dacă s-a obișnuit să aibă pe Dumnezeu mereu în cuget, dacă nu i-a devenit o dulceață gândul către Dumnezeu. Astfel că rugăciunea curată nu e decât flacăra care se ridică din ce în ce mai des din focul rugăciunii neîncetate.

Pentru ca mintea să ajungă la starea rugăciunii curate trebuie să se respecte câteva condiții. Prima fiind ca mintea să se întoarcă de la lucrurile din afară, în lăuntrul său, spre „inima sa” părăsind orice obiect. Prin minte se înțelege desigur lucrarea minții, revărsată spre lumea sensibilă. Iar inima nu e decât centrul său, unde aflându-se nu mai privește în afară, spre lucruri ci spre Dumnezeu. Mintea întorcându-se în inimă, se întoarce „acasă” spune Nichifor Crainic din singurătate. Când prin „minte” se înțelege lucrarea ei, atunci centrul ei este numit inimă, și când prin minte se înțelege ființa minții, atunci centrul este numit „adâncul minții” sau „cămările inimii”. Cea de a doua condiție este să mențină în preocupare numai câteva cuvinte adresate lui Iisus, adică pomenirea Lui stăruitoare, ca mijloc care o ajută să se restrângă din împrăștiere și o îndreaptă spre ținta cea unică la care trebuie să ajungă. „Nu mai trăiesc eu spune Sfântul Apostol

Pavel, ci Hristos trăiește în mine”(Galat.2,20). Adevărata rugăciune este de a tăcea și a asculta vocea inimii fără cuvinte, a lui Dumnezeu din adâncul inimii, a înceta să lucrezi de unul singur și să pătrunzi în lucrarea lui Dumnezeu. Din punct de vedere teologic, rugăciunea cuprinde adevărul întreg al Evangheliei, conținând cele două linii principale ale credinței creștine: Taina Întrupării Fiului Lui Dumnezeu și Taina Sfintei Treimi. În primul rând e mărturisit Hristos, ca om și Dumnezeu, în al doilea rând rugăciunea vorbește despre cele trei Persoane ale Sfintei Treimi dar nu într-un mod direct. Adresându-ne astfel Lui Iisus, ne adresăm Tatălui, căci Iisus este numit „Fiul Lui Dumnezeu” iar Sfântul Duh este de asemenea prezent, căci nimeni nu poate spune că „Iisus este Domn decât numai în Duhul Sfânt”.

Puterea rugăciunii ei constă în energia ce izvorăște din rostirea numelui lui Iisus și regula rostirii repetate a acestui Nume.

Rugăciunea inimii desemnează punctul în care acțiunea mea, rugăciunea mea se identifică cu acțiunea, cu rugăciunea continuă a lui Iisus în mine. Așa se explică faptul că, străduindu-te să rostești continuu rugăciunea la un moment dat rugăciunea „se zice de la sine”. Această experiență se capătă după o viață întreagă de luptă ascetică și totuși ea este darul liber al lui Dumnezeu acordat numai atunci și în felul în care El vorbește.

Pentru a simți toate acestea, să urmărim deci sfatul Cuviosului Siluan de a învăța smerenia lui Hristos și Domnul ne va da să gustăm dulceața rugăciunii „*Dacă vrei rugăciune curată, fii smerit, înfrânat, mărturisește-te cu sinceritate și rugăciunea te va iubi*”¹³. Să fim ascultători, supuși mai marilor noștri, mulțumiți de toate și abia atunci mintea se va curăța de gândurile deșarte. Aducându-ne aminte că Domnul ne vede, să ne temem să nu rănim cumva pe fratele nostru, pentru a nu-l judeca, disprețui nici măcar cu o privire, căci numai așa Duhul Sfânt ne va iubi și ajuta în toate.

Prof. Nicoleta Stanciu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

¹³ Siluan Athonitul „Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei”, ed. Deisis, Alba Iulia, 1994, p.37

PANĂ MĂIASTRĂ

Copile drag

Copile drag, copil cu har,
Cum te uiți tu, cum te uita
Spre cerul negru și-nstelat
Și așteptai.
Cum ochii-ncet ți se-nchideau
Și nu voiai s-adormi,
Cum frigul lângă tine sta
Și-n seamă nu-l băgai
Și tot priveai.
Pe moșul tu îl așteptai,
În noaptea de Ajun.
Tu așteptai, copile bun
Și-ncet vegheai.
Steluțe reci cădeau din cer
Și în covor se adunau.
Clinchet de clopotei tu auzeai
Și zâmbet sfânt schițai.
Și geană-n geană se-apleca,
Visai așa ușor.
Cum mai visai, copile blând,
Zburând pe-un alb covor
Și, iată, ziua e-a venit
Și bradul tău e plin.
Crăciunul sfânt a poposit
Cu harul lui deplin.

Andreea Costache,
Clasa a X-a F
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Angel's choir

You fly without wings
In this blue boundless place.
Oh, you, wonderful birds,
How many feelings full of grace!

You bring souls in the wind,
Like an animal you kiss frames.
In you are flying blue butterflies
Like in a dream, like our games.

Bring us a piece of heaven
To love each other more with time.
The hourglass will lose its sand,
We will kiss under the rain, in May, so fine.

When I'll have the courage to hold you,
Please tell me who I'm looking for
And I'll abandon your piano
For an angel's choir.

Ramona Năstase
Clasa a XII-a D
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

O mândrie

Mai demult, într-un timp îndepărtat, a existat un orașel care avea ceva special. Toți locuitorii se mândreau cu ea, statuia eroului acelui oraș. Cu și mai mult timp în urmă, a existat un tânăr viteaz și curajos care se numea Bill, Bill Mart. A făcut totul pentru orașul în care trăia. Ajuta pe oricine îi cerea sprijinul, era mereu aproape de oameni și îi iubea pe toți, nefăcând diferențe.

Din păcate, au venit zile negre și eroul Bill a pierit protejându-și orașul de hoți. Conducătorul hoților se numea Henry Stu, un nelegiuit de pe drumuri fără pic de mândrie. Bill a murit ca un viteaz, făcând ce a făcut toată viața lui, iubind oamenii. Ceea ce din păcate Bill nu știa era că soția lui, Martha Mart urma să devină mamă. Chiar în noaptea morții lui Bill, Martha născu. Astfel veni pe lume Eloise Mart, o mică fetiță cu ochii albaștri ca cerul într-o zi senină.

Timpul a trecut și o mulțime de lucruri s-au schimbat, inclusiv Eloise crescuse și deveni o tânără frumoasă cu ochii la fel de albaștri ca atunci când s-a născut. În fiecare seară, Eloise adormea singură în pătuțul ei sărăcăcios, deoarece mama i-a murit la un an de la nașterea ei. Așa că, Eloisei nimeni nu îi spusese că este fiica eroului acelui oraș. Nici măcar oamenii nu o mai recunoșteau și astfel biata fată a ajuns să locuiască într-o cocioabă la marginea orașului, doar prin simplul fapt că fostului proprietar i s-a făcut milă de ea, deoarece altfel chiar ar fi ajuns să locuiască pe străzi. Înainte de a se culca mereu se gândea la părinții ei. Se gândea la faptul că nu a putut nici măcar să-și întâlnească tatăl și de abia dacă mai ținea minte chipul suav al mamei ei.

De fiecare dată când Eloise trecea prin centrul orașului vedea o statuie mare, dar care era în niște condiții deplorabile, și privea nostalgică. Nu știa că aceea era chiar statuia tatălui ei, dar auzi de la oameni că a fost un om bun care a protejat orașul la nevoie, murind pentru acesta și de aceea statuia nu a fost dărâmată, dar nici nu a fost îngrijită.

Eloise avea o prietenă bună, care locuia la câteva străzi de căsuța ei. Se numea Angela și mereu o ajuta pe biata fată cu ce putea.

Într-o zi era mare zgomot în oraș. Eloise ieși la ușa casei ei să vadă ce se întâmplă, când dintr-o dată văzu un băiat fugind cu ceva de mâncare în mână. Eloise îl văzu și îl smuci pe băiat înăuntru:

- Ce faci? Ai înnebunit? Vrei să te prindă? îl întreabă Eloise tremurându-i glasul.
- Ia te uită cine îmi ține mie morală! Cine te crezi?
- Păi mă cred cea care tocmai te-a salvat de la cine știe ce pedeapsă! spuse Eloise răstindu-se.
- Bine, bine, îmi cer scuze că ți-am răspuns așa. Multumesc că m-ai salvat. Acum că am încheiat cu scuzele permite-mi să mă prezint. Numele meu este Nick Stu.

- Numele meu este Eloise Mart. Încântată.
Se pare ca Eloise invitase în casă chiar pe fiul lui Henry Stu, hoțul care îi omorâse tatăl.
- Acum spune-mi, continuă Eloise, de ce furi? Ai tăi nu te-au învățat că nu e bine?
- Ei, și tu acum. Tatăl meu să spunem că, nu este chiar un model pentru mine. Iar mama mea... a murit la scurt timp după ce eu m-am născut.
- Îmi pare rău să aud asta. Dar chiar dacă nu îl consideri pe tatăl tău un model ar trebui să te întorci acasă. Poate fi îngrijorat.
- Mă îndoiesc. În plus el e prea ocupat cu „afacerea” lui ca să aibă grijă de mine.
- Atunci dacă vrei poți să rămâi aici în această seară. Măine te voi duce la băcanul din oraș să îi ceri scuze că ai furat, da? Dar deocamdată poți dormi aici.

Eloise așternu o pătură pe podea, iar cei doi ațipiră imediat.

Ziua următoare Eloise și Nick s-au dus la băcan și i-au cerut scuze. Totul s-a liniștit după aceea, iar cei doi au început să se plimbe prin oraș. Deodată, prietena Eloisei, Angela o văzu:

- Eloise! Sunt eu Angela!
- Bună Angela.
- El cine este?
- Este un prieten. Numele lui este Nick. Vrei să te plimbi cu noi?
- Sigur, răspunse entuziasmată Angela.

Cei trei au început să se plimbe prin oraș, iar la un moment dat au ajuns în centrul acestuia. Nick fu mirat când văzu acea statuie.

- Nu-i așa că e frumoasă? a spus Eloise. Mi-aș dori să știu cine este.
- Păi de ce nu aflăm? răspunse ștrengarul Nick.

S-a dus în spatele statuii, a șters praful și a citit cu voce tare „Bill Mart, eroul orașului.” Când Nick rosti acele cuvinte Eloise se cutremură. Înțelese tot ce s-a întâmplat. Înțelese că statuia măreață era a tatălui ei. Eloise nu se simți bine așa că Nick și Angela au dus-o acasă. Angela fiind nevoită să plece a lasat-o pe Eloise în grija lui Nick. Când aceasta se simți mai bine îi spuse lui Nick:

- Îți vine să crezi? E tatăl meu! E tatăl meu! spuse Eloise cu un glas încet. Dar Nick, te văd trist. De ce? Nu te bucuri că mi-am găsit tatăl?

- Ba da Eloise, dar trebuie să-ți spun ceva. Acum înțeleg și eu. Tatăl meu îmi povestea de un om pe care l-a urât mult și acest om avea numele tatălui tău. Mi-a spus că numai cu ură a reușit să-l...

- Nick! Te rog spune-mi că nu e adevărat! Cum ar putea să facă așa ceva tatăl tău? De ce?

- Eloise, ții minte când ți-am spus că tatăl meu nu este tocmai un model pentru mine?
Eloise, tatăl meu este hoț.

- Ce? Și totuși de ce a făcut așa ceva ?

- Nu știu. Nu știu.

Eloise începu să plângă. Însă deodată, se opri și îi spuse hotărâtă lui Nick:

- Am să păstrez amintirea tatălui meu! Nu o voi lăsa să se stingă! Și sper că mă vei ajuta.

- Desigur Eloise, măcar atât pot face.

Dis-de-dimineata Eloise și Nick s-au dus la casa Angelei, i-au povestit tot și au mers împreună la statuie. Eloise cu lacrimi în ochi s-a urcat pe pedestalul din fața statuii și a început să spună oamenilor:

- Oameni buni! Vă mai aduceți aminte de această statuie? Este a tatălui meu, eroul care a salvat acest oraș cu mult timp în urmă, Bill Mart. Sunt fiica lui, Eloise Mart, și astăzi, în numele tatălui meu vă cer ajutorul. Nu vreau ca amintirea tatălui meu să se stingă. Vreau să rămână în sufletele tuturor. De aceea vă rog să mă ajutați să restaurez această statuie în onoarea lui! Mă veți ajuta?

Se făcu un moment de liniște. Eloise nu știa ce să facă. Dar, dintr-o dată toată lumea a strigat:

- Da! Vrem să ajutăm!

Fața Eloisei se umplu de bucurie la auzul acestor cuvinte. Nu-i venea să creadă că toată lumea dorea să ajute la refacerea statuii.

Astfel, în câteva săptămâni statuia a redevenit mândria orașului. Eloise i-a oferit statuii un viitor și le-a reamintit oamenilor trecutul acesteia. Se pare că până la urmă a fost nevoie de responsabilitate, perseverență, muncă de echipă, iubire, curaj și respect pentru patrimoniu pentru a păstra o valoare și a-i oferi acesteia un viitor.

Andra Bianca Văsi,
Clasa a VIII-a,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani
Prof. coordonator, Petronela Alexandru
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

MARIA TÂNASE - FENOMEN CULTURAL AL SECOLULUI AL XX-LEA ÎN MUZICA POPULARĂ ROMÂNEASCĂ

Ca profesor de educație artistică, mi-am provocat elevii la o incursiune prin cultura românească a secolului abia trecut. În urma vizionării unor documentare de artă despre Maria Tănase, am constatat că mulți dintre tinerii noștri nu au auzit despre marea interpret mai nimic, nu-i au auzit muzica niciodată.

Materialul de față se vrea rezultatul colaborării mele cu elevii claselor a XII-a și a acestora cu toate sursele puse la dispoziție de „dragul” nostru internet.

În septembrie 2013 s-au împlinit 100 de ani de la nașterea celei care avea să devină „pasărea măiastră a muzicii populare românești” (N. Iorga), Edith Piaf a României (Maria Roșca), „regina cântecului popular și privighetoarea Bucureștiului” (Ileana Constantinescu).

Datorită talentului său ieșit din comun dar și a puternicii ei pasiuni pentru muzica populară (a prelucrat și interpretat peste 400 de melodii culese din folclorul tuturor regiunilor istorice din România), marea interpretă a putut cultiva, stimula, menține și întări dragostea celor mulți față de muzica românească.

S-a născut în mahalaua Cărmidărilor la 25 septembrie 1913, fiind al treilea copil al mamei, Ana Munteanu și al tatălui, Ion Coandă Tănase, florar în București.

Dorința de a cânta pornește din copilărie, atunci când îi asculta cântând pe cei tocmiți să muncească la grădina părinților sau când mergea în cimitir și asculta cum boceau femeile la morminte.

Apare pe scenă la 8 ani, la un sfârșit de an școlar și apoi la Liceul „Ion Heliade Rădulescu”, unde a urmat doar trei clase, fiind nevoită să se retragă, pentru a lucra, alături de părinți, la grădină. La 15 ani se înscrie la un concurs de Miss. Renunță la visul de a fi cea mai frumoasă româncă în momentul în care nu trece de „proba costumelor de baie”.

Spiritul liber și personalitatea deja conturată fac pe un tânăr doctor să se îndrăgostească de ea. Sarcina urmată de avort vor fi experiențe dure, în urma cărora Maria nu va mai avea niciodată propriii copii.

La 17 ani „se încadrează în câmpul muncii” în calitate de casieră la birtul „Bufet de 7 lei”, loc în care mai și cântă. Aici este descoperită de publicistul și regizorul de teatru Sandu Eliad, care devine și primul ei protector și cel care o introduce în boema bucureșteană a timpului.

În 1934 se angajează, pe o scurtă perioadă, la Teatrul de revistă „Cărbuș” condus de marele actor Constantin Tănase; și cum scena era prea mică pentru doi Tănase, debutează pe scena teatrului de revistă sub pseudonimul Mary Athanasiu.

La 20 Februarie 1938 reprezintă debutul radiofonic, când alături de taraful lui Ion Matache din Argeș, a prezentat „pe viu” un program de cântece populare la emisiunea „Ora satului”. Este momentul în care devine cunoscută în toată țara, prin programările săptămânale la Radio România. Cele mai cunoscute cântece devin: „M-am jurat de mii de ori”, „Cine iubește și lasă”, „Geaba mă mai duc acasă”, „Mărie și Mărioară”.

Activitatea artistică

Pe data de 17 august 1938, Maria Tănase cântă la încheierea cursurilor de vară ale Universității Populare de la Vălenii de Munte, unde Nicolae Iorga o numește „Pasărea măiastră”.

În același an Maria Tănase este angajată la Teatrul „Alhambra” al lui Nicolaie Vlădoianu.

Pe 16 aprilie 1939 artista pleacă la New York, unde va cânta la pavilionul românesc de la Expoziția Universală, alături de orchestra lui Grigoraș Dinicu și cu maestrul Fănică Luca. Este momentul în care îi întâlnește pe marele George Enescu și pe sculptorul Constantin Brâncuși.

Anul 1940 reprezintă un moment dramatic al carierei ei, deoarece Garda de Fier îi distruge toate înregistrările de la radio și matrițele de la casele de discuri, sub pretextul că ar distorsiona folclorul românesc autentic. Adevăratul motiv a fost că în cercul ei de prieteni erau intelectuali evrei și mulți democrați. De spaimă, artista este obligată să se refugieze în mahalaua copilăriei ei; intervine Eugen Cristescu, numit în același an la șefia Serviciului Special de Informații, care o ia sub protecția lui. (A se studia www.realitatea.net tv/Bucuresti-strict secret.)

În martie 1941 întreprinde un turneu artistic în Turcia unde este desemnată de președintele de atunci, cetățean de onoare. La finalul turneului revine în țară și le cântă răniților de război, alături de marile personalități ale muzicii și teatrului românesc.

Repertoriul

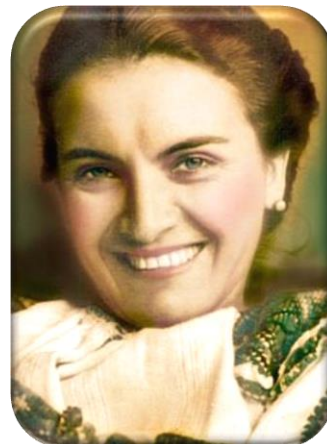
Maria Tănase a avut un repertoriu extrem de vast. Până la începutul anilor 1940, repertoriul i-a fost ales și format de Harry Brauner (fratele celebrului suprarealist român, Victor Brauner). După acest an, a colaborat cu Temistocle Popa, Henry Mălineanu, compozitori, a mai colaborat cu folcloriști și etnologi.

Maria Tănase a cântat balade, cântece de pahar, „cântece de mahala”, romanțe, cuplete, fiind auzită interpretând cu elan chiar și „HoraUnirii” și alte cântece patriotice. Compozitorul Theodor Rogalski spunea: „Ne aflăm în fața unui fenomen! N-am auzit niciun alt cântăreț care să interpreteze cu atâta căldură și originalitate cântecul nostru popular, păstrându-i nealterată autenticitatea”.

Câteva dintre cele mai cunoscute cântece interpretate de ea sunt:

- „Bun îi vinul ghiurghiuliu”,
- „Trenule mașină mică”,
- „Aseară vântul bătea”,
- „Ciuleandra”,
- „Dragi mi-s cântecele mele”,
- „Cine iubește și lasă” etc.

În anul 1952 este solicitată să predea la o catedră nou înființată, de cânt popular, la Școala de Muzică nr. 1 din București.

Printre elevele sale s-au numărat viitoarele interprete: Ileana Constantinescu, Natalia Șerbănescu și Victoria Darvai.

Un an mai târziu, susține un program de mare succes în cadrul unui grandios Concert al popoarelor, la cel de-al IV-lea Festival Mondial al tinerilor și studenților.

În 1963, fiind într-un turneu cu Tăraful Gorjului la Hunedoara, află că este bolnavă de cancer pulmonar. Suspendă concertele și în primele zile ale lunii mai, la București, în Spitalul Fundeni, urmează un tratament disperat, tardiv din păcate. Se stinge din viață la 22 iunie 1963. Testamentul, în care printre altele, roagă urmașii să nu dea publicității știrea decesului ei decât după înmormântare, care să aibă loc discret, fără parastase și alte forme de omagiere publice, este ignorat complet.

Știrea morții ei s-a răspândit rapid în toată țara, a fost decretat doliu național, iar înmormântarea a avut parte de toate onorurile.

Din 1969, la Craiova, se desfășoară anual Festivalul-Concurs Național al interpreților cântecului popular românesc „Maria Tănase”, ca omagiu adus mării interprete.

Întregu-i destin a fost un spectacol. Fără măști pentru ea. Mariei Tănase îi datorăm identitatea muzicală a României.

„Regină a muzicii românești”, a cărei memorie va fi spusă, cântată, comentată cât timp va dăinui pe-această lume cuvântul, simțirea și tărâmul numit România, se înscrie în eternitate (Țucă Ana Maria - XII F) .

Este cea care a consacrat modul de interpretare în concert al doinei, cea care a făcut ca acest gen muzical să intre în patrimoniul imaterial al României, recunoscut ca bun cultural UNESCO (Costache Crina Alina - XII F) .

Prof. Gabriela Arghirescu, Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani, în colaborare cu elevii: Maței Cosmina (XII D), Iliescu Iulia (XII B), Cristea Valentina (XII F), Stan Geanina, Costache Crina, Țucă Ana Maria, Gîrleanu Alin-Daniel și Totolici Crina (XII F)

FESTIVALS OF THE WORLD

The history of each culture led to the birth of festivals and their traditions. Many of them are very similar, but as we know, each culture has something unique, which differentiates it from the other cultures of the world.

Halloween, a holiday based on the Celtic festival of the dead, is nowadays celebrated in many countries of the world, including Romania. As a result of globalization, Romania took over some aspects of the holiday, but the celebration is mainly organized in schools and less in people's houses. On the night of the 31-st of October, children dress up in all kinds of ghoulish costumes and play different characters, from fairy-tale characters like Cinderella, Tinker Bell and Cruella to various scary creatures such as vampires, witches and monsters.

In America, children go "trick-or-treating", that is going from house to house, asking for candy and sweets, a custom which is thought to have originated with a 19-th century custom of "souling", where early Christians would go from house to house asking for "soul cakes", promising they would pray for the dead relatives of the donors instead. A Romanian holiday which involves symbolic cakes is celebrated on the 9-th of March, where "martyrs", bread cakes covered by honey and nuts, woven in the shape of an eight (i.e. the number of the cosmic balance) are exchanged among people for the souls of the dead ones.

Even if Diwali takes place in India, the holiday has a lot in common with our Easter holiday, because both focus on the idea of the purification of the soul. An important aspect in both celebrations is the light, which symbolizes the lifting of spiritual darkness. At Diwali, rows of clay lamps are lit up in every house, while at Easter, Romanians light up candles at church, and after that they take them home in order to bring peace to their houses. Before these two festivals, people do spring cleaning and buy themselves new clothes, so that a new and good life may be born. Diwali commemorates Lord Rama's return from a 14-year old exile. Meanwhile, we celebrate Jesus' Resurrection, which is regarded as his return to God, to the spiritual world.

In the celebration of both Diwali and Easter, the family reunites in order to pray and eat specific dishes, associated with the holidays, often having a symbolic character. At Easter, Romanians paint red eggs, which remind us of Jesus' blood on the cross, while Indians paint the floors and walls of their houses.

On the 14-th of February, the lovers all around the world celebrate Valentine's Day. The Romanian version is Dragobete, which, just as Valentine's, is a celebration of love, but with a Romanian flavour. Dragobete was considered the protector of love and it was assumed that people who met that day were meant to be together the whole year.

Nowadays, Romanians celebrate both the Romanian version of the holiday and the Occidental one of Valentine's Day, by exchanging the now-traditional flowers, chocolate and greeting cards. In Wales, there is a weird tradition when lovers exchange heart-shaped wooden spoons as a sign of love.

Christmas is an international holiday, celebrated by Christians all around the world. The celebrations of this holiday have all a common point: kids receive gifts, as a reward for their good behavior. While in America, Christmas is more of a commercial holiday, where presents play the most important role in Romania it is a holiday with a deep religious significance, reminding us of Jesus' birth. The custom of decorating the Christmas tree has old origins, because it is said that, when Jesus was born, the Three Wise Men brought gifts and arranged them on the branches of a fir-tree. One day before Christmas, the children go from house to house, singing carols, announcing the birth of Jesus to the whole world.

Each of these holidays has something unique and expresses beauty in its own way and they all bring joy and happiness into people's houses and hearts.

Authors: Bianca Grigore

Ana-Maria Munteanu

Ioana Pârlog

Clasa a XI-a F, Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

English Teacher: Ana Cursaru

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Cărțile - izvor inepuizabil de cunoaștere

Astăzi puțini adolescenți înțeleg rolul important pe care îl au cărțile. Unii poate știu sau au înțeles în timp, că acestea sunt păstrătoare ale culturii, valorilor morale și spirituale naționale.

În dicționare aflăm că o carte reprezintă o colecție de hârtii, pergamente sau alte astfel de materiale, în formă de coli sau foi de cele mai multe ori egale între ele și legate sau broșate într-un volum. Cărțile sunt de obicei tipărite (rareori scrise și de mână) și conțin diverse lucrări cu o mare diversitate de teme. O carte poate fi o operă literară, științifică, sau o parte semnificativă dintr-o astfel de operă.

Dar știe cineva ce înseamnă cu adevărat o carte?

„Cartea este în viața noastră un element central al construirii unui psihic sănătos, a unei culturi generale, este uneori ceva mai mult decât un profesor... Ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, într-un cuvânt ne întărește. Cartea este un mod de comunicare și reprezintă o ordonare a cuvintelor în formele lor cele mai expresive.

sprijin. Ea ne ajută să pătrundem în tainele universului. În filele ei descoperi sfaturi, înțelepciune, ne putem gurile rele. Cartea “ne afara de minciună, prejudecăți” (M.

Însă astăzi, adolescenți aleg cărțile. Dacă vor să în format electronic.

toată satisfacția de a simți mirosul și textura paginilor unei cărți? Deși mulți cred că e-book-urile vor reuși să înlocuiască total sau în cea mai mare parte, cărțile tipărite, nu cred că asta se va întâmpla prea curând, dacă oamenii vor reuși să le protejeze. Viitorul sta în mâinile noastre, ale generației noastre. Cum crezi că te vor ajuta cărțile să schimbi viitorul?

Cartea este un înțelegem și să lumii, ale putem putem culege “adăposti” de face să trăim în nedreptate și Sadoveanu) mulți internetul și nu citească, citesc Unde mai este

Andra Bianca Glăvan,
Clasa a X-a C,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Expresii celebre...

Cultivarea exprimării corecte, coerente, expresive și nuanțate în limba română ar trebui să fie o preocupare constantă pentru fiecare dintre noi. Întâlnim, de foarte multe ori, în limbajul oral sau scris, cuvinte, expresii, citate (celebre, de altminteri) al căror sens ne scapă, ceea ce conduce la receptarea greșită a unui mesaj, la confuzii regretabile sau interpretări false.

Vă prezentăm, în acest număr la revistei, câteva expresii cunoscute, dar, de foarte multe ori, greșit întrebuințate.

☞ **Alea iacta est** (lat. *Zarurile au fost aruncate*) – Aceste cuvinte au fost rostite, după cum spune istoricul latin Suetoniu, de către Cezar, în momentul în care a traversat Rubiconul după o lungă ezitare. Astfel, Cezar și-a riscat viața, căci o lege specială a Senatului roman interzicea trecerea cu trupe a Rubiconului (râul de hotar dintre Italia și Galia cisalpină), spre a se evita incursiunile armate împotriva Italiei pregătite de comandanți ambițioși la granița de nord a țării.

Aceste cuvinte au sensul **Soarta va decide!** și sunt folosite când iei o hotărâre importantă, după ce ai șovăit mult.

☞ **Alfa și Omega** – reprezintă prima și, respectiv, ultima literă din alfabetul grecesc. Ele au generat două expresii: *de la alfa la omega*, care înseamnă a epuiza o temă sau a cerceta un lucru de la un capăt la altul; *a fi alfa și omega* e echivalentă cu „a fi pâinea și cuțitul”, adică a fi un om care ține în mână toate și dispune de toate.

☞ **Cutiea Pandorei**– Pandora a fost prima femeie din lume, după mitologia greacă, modelată de Hefaistos, însuflețită de Atena și înzestrată de alți zei cu toate darurile. Zeus, furios pe Prometeu că a furat focul din cer, a vrut să se răzbune. I-a trimis-o ca nevastă, cu o cutie care conținea toate relele și care avea să intre în istorie drept *cutiea Pandorei*. Prometeu, bănuind capcana, a refuzat. Fratele său, Epimeteu, s-a lăsat ademenit. Când Pandora a deschis cutia, s-au revărsat toate relele din lume: boli, necazuri, ură, suferință etc. Când a închis-o la loc era prea târziu. Nu mai rămăsese pe fundul cutiei decât speranța!

Expresia desemnează o sursă de nenorociri mascată de aparențe atrăgătoare.

☞ **Dura lex, sed lex**(lat. *Lege aspră, dar lege*) – Maximă străveche care înseamnă: *legea-i lege, trebuie să i te supui, oricât ar fi de aspră*. Această maximă a părăsit cu vremea câmpul ei strict juridic, fiind citată nu numai când este vorba exclusiv de lege, ci și de o regulă de conduită severă sau de o ordine stabilită pe care trebuie să o respecți,

chiar dacă îți este greu sau neplăcut.

☞ **Gaudeamus igitur** (lat. *Să ne bucurăm așadar*) – Sunt primele cuvinte dintr-un vechi, dar veșnic nou, cântec studentesc german, compus în limba latină și care, popularizat prin diverse piese de teatru, lucrări simfonice sau operete, a fost îmbrățișat ca imn al studenților. Ca expresie, se folosește, de obicei, numai primul cuvânt: *Gaudeamus* (*să ne veselim*), la o petrecere, la o sărbătorire a unui eveniment.

☞ **Noblesse oblige** (fr. *Noblețea obligă*), maximă citată în limba franceză, în mod normal. Autorul ei este Gaston de Lévis. Sensul strict al maximei este: *omul care e sau care se pretinde nobil, trebuie să se poarte ca un nobil*. Sensul mai larg trimite la ideea că postul înalt pe care îl ocupă cineva, titlul pe care îl deține sau cultura sa, îl obligă să aibă o comportare demnă de poziția sa în societate.

☞ **Nota bene** (lat. *Notează bine*) – Se pare că obiceiul acestor notițe rămas de pe vremea când cărțile erau scrise de mână. Atticus, un prieten al lui Cicero, înființase la Roma un atelier unde lucrau 300 de scribi care copiau, după dictare, simultan, același text. În aceste condiții se săvârșeau destule greșeli și omisiuni. Prin *nota bene* erau evitate efortul și cheltuiala unor noi transcrieri.

Deci, la început - un fel de erată. Mai târziu a ajuns să desemneze o însemnare, cu inițialele N.B., spre a semnala cititorilor o informație sau o precizare suplimentară.

☞ **Pasărea Phoenix** – Foarte mulți învățați și scriitori antici vorbesc despre o pasăre, unică în felul ei, de mărimea unui vultur, cu pene aurii în jurul gâtului, strălucind ca un colier lângă celelalte de culoarea purpuri. Trăind în deșerturile Arabiei, fabuloasa pasăre, după o viață de peste cinci sute de ani, când simțea că i se apropie sfârșitul, își făcea un cuib de rămurele rășinoase ce se aprind ușor, se expunea soarelui arzător al pustiului, se mistuia ca pe un rug și, apoi, din propria cenușă, se năștea altă pasăre. Unii au pretins că cei vechi ar fi vrut să simbolizeze prin această pasăre - timpul, alții – mersul soarelui etc. Pasărea Phoenix este un simbol al reînnoirii veșnice.

(Bibliografie: *Dicționar de cuvinte, citate, expresii celebre*, I. Berg, Editura Vestala, București, 2003)

Prof. Iuliana Canae
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Învățarea interactiv – creativă

Învățarea interactiv–creativă este o formă specială a învățării școlare, apărută din necesitatea ținerii pasului școlii cu noile transformări existente și preconizate, în viața și activitatea social–umană, în complexitatea epocii contemporane. Trebuie avut în vedere că, formarea unor deprinderi de învățare interactiv-creativă, antrenând efortul intelectual din partea elevului, cu cât sunt mai de timpuriu formate, fixate și consolidate, cu atât au efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităților intelectuale superioare și a aptitudinilor specifice actului creator.

Învățarea interactiv–creativă este un proces evolutiv care solicită o profundă implicare intelectuală, psihomotorie, afectivă și volițională. Ea este necesară pentru a crea omul creativ, un constructor de idei care ia decizii și rezolvă problemele vieții prin acțiune. Acest tip de învățare nu se opune învățării școlare clasice, ci este o nouă calitate a acesteia prin obiectivele pe care le urmărește privind formarea personalității umane. Ea pune accentul pe învățarea prin cercetare – descoperire, pe învățarea prin efort propriu, independent sau dirijat; pune accent mai ales pe

echipamentul intelectual operatoriu, pe gândire și imaginație creatoare. Cadrele didactice prin acest tip de învățare stimulează elevii să elaboreze proiecte personalizate de învățare, să-și asume responsabilitatea desfășurării învățării, dobândind autonomie în propria formare.

Interactivitatea presupune interrelaționarea cu ceilalți, cu profesorul și colegii în procesul de transformare a materialului de studiu. Creativitatea solicită procese de combinare, de conversie, de restructurare continuă a datelor, prin situarea elevului în situații problematice care necesită rezolvare. Avem învățare creativă când elevul are capacitatea de a filtra prin prisma propriei personalități tot ceea ce descoperă, imaginează, construiește, dobândind o experiență nouă ce o aplică ulterior în rezolvarea problemelor.

Învățarea interactiv–creativă permite elevilor să reflecteze asupra propriilor modalități de cunoaștere prin rezolvări de probleme, prin participări în cadrul grupurilor informale, prin jocuri de rol, prin studii de caz, unde ei aplică ceea ce învață. Astfel, este stimulată gândirea critică și crește gradul de conștientizare și de responsabilitate a elevilor.

Gagné (1965) afirmă adevărul simplu că ființele umane învață dacă sunt puse în „situații de învățare”. Acestea îndeplinesc două categorii de condiții: pe de o parte „condițiile interne” – predispozițiile, aptitudinile, și nu în ultimul rând, mecanismele de învățare, adică tot ceea ce depinde de cel care învață; și „condițiile externe” – metode, materiale, stimuli exteriori etc., adică tot ceea ce este independent de cel care învață. Atitudinea activă și creatoare a elevilor este o consecință atât al stilului de predare al profesorului cât și a obișnuinței elevului de a se raporta la sarcină. Astfel, organizând condițiile externe în mod adecvat, profesorul se poate aștepta să declanșeze și chiar să dirijeze în sensuri dorite condițiile interne ale învățării realizând în acest fel instruirea.

Profesorul este cel care trebuie să găsească cele mai eficiente modalități prin care să stimuleze potențialul creativ al fiecărui elev în parte. Lecția de predare - învățare devine astfel „o aventură a cunoașterii”, în care elevul participă activ, după puterile proprii, întâlnind probleme și

situații dificile, examinându-le și descoperind soluții plauzibile. Elevul e implicat atât în procesul de predare, de învățare și de evaluare, iar disciplina devine autodisciplină a muncii și interesului, asigurată de satisfacția cooperării. Rolul profesorului constă mai mult în cel de stimulare și dirijare, iar motivația activității reiese din participarea entuziastă a sa. Profesorul trebuie să medieze între elev și lumea ce-l înconjoară. El nu trebuie doar să organizeze spațiul și activitatea, ci și să participe alături de elevi la elaborarea cunoștințelor; să servească drept model în legăturile interpersonale și să încurajeze interacțiunile cooperante între elevi; să-i îndrume cum să-și folosească timpul, spațiul, echipamentul și materialele; să ajute elevul sau grupul cum să extragă din experiențe informațiile necesare, valorile și să le interpreteze și evalueze.

Pentru a stimula activismul și creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie un tip creativ și activ și să manifeste un comportament și o atitudine creativă în acest sens. El trebuie să stimuleze efortul personal al elevului, să stimuleze tendința acestuia de a aduce o contribuție proprie, de a fi original, inventiv, creativ. De asemenea, profesorul trebuie să permită elevului să-și asume riscuri intelectuale, să speculeze, să facă asocieri nebănuite, oferindu-i însă sprijin în situații de frustrare, eșec, nesiguranță, ambiguitate. Profesorul creativ oferă posibilitatea elevilor de a-și spune părerea într-o atmosferă neautoritară, promovând o atitudine deschisă, prietenoasă, elastică, pozitivă și receptivă, apreciind ideile bune ale elevilor și neridiculizând nereușitele. El îngăduie elevilor să-și manifeste curiozitatea, indecizia interesul pentru schimbul de informații. Activizarea elevului nu se realizează prin aglomerarea elevului cu activități; ea trebuie înțeleasă ca o intensificare a muncii profesorului de a oferi elevilor oportunități de învățare.

Strategiile didactice interactive reprezintă modalități eficiente de stimulare a potențialului creativ atât individual cât și de grup întrucât exersează capacitățile cognitive superioare ale elevilor și dezvoltă inteligențele multiple.

Elevul activ și creator realizează cu curaj demersuri critice și creative în aprecierea lucrurilor, dă dovadă de independență în abordarea și analiza problemelor, de libertate în comportament. Un astfel de elev nu suportă monotonia, activitățile de rutină și poate fi considerat indisciplinat de unii profesori mai conservatori. Profesorul trebuie să-i ofere ocazii variate, care să-i satisfacă nevoia de cunoaștere. Elevii din această categorie preferă munca individuală conform unui plan personal de lucru, păstrând legătura cu un cerc restrâns de colaboratori.

Elevul creativ și dinamic are capacitatea de a se detașa de informații, de a se mișca liber în sfera cunoștințelor și de a crede cu putere în forțele proprii. El are un nivel superior de aspirații, are interese variate, manifestă o permanentă curiozitate și este capabil de o corectă autoevaluare.

Profesorul are responsabilitatea de a identifica factorii inhibitori ai creativității și participării active a elevilor la procesul de învățare. Aceștia sunt de ordin emoțional (teama de a nu greși, neîncrederea în colegi, dependența excesivă de opiniile altora etc.), de ordin cultural (diferențe culturale, prejudecăți etc.) și de ordin perceptiv (dificultatea de a defini o problemă, incapacitatea de a distinge între cauză și efect etc.).

Creativitatea individuală a elevului ține de zestrea sa nativă, de mediul stimulat sau nestimulat din care provine, de particularitățile de personalitate, de voință și caracter, puterea de angajare în sarcină, atitudinea față de muncă, față de învățare.

Mediul de învățare al elevului trebuie să fie interactiv, incitator și dinamic. Iată câteva practici contraindicate pentru dezvoltarea creativității și activismului elevului în învățare:

- transmiterea expozitivă a cunoștințelor „gata” construite,
- lipsa de toleranță față de răspunsurile personale ale elevilor,
- îngrădirea libertății de gândire laterală a elevilor,
- descurajarea ideilor proprii ale elevului și a nonconformismului,
- evitarea folosirii metodelor interactive,
- uniformizarea și lipsa tratării diferențiate.

Conformismul este un factor care inhibă creativitatea elevilor prin acceptarea și supunerea la norme, la metode și forme de organizare a activității didactice și a colectivului, programe și manuale.

Tot o manifestare a conformismului este rigiditatea metodologică exercitată de cadrele didactice. Aceasta presupune aplicarea acelorași algoritmi de învățare, în limitele unei programe obligatorii, la care timpul este mereu insuficient pentru câte ar dori profesorii să facă.

Un alt factor inhibitor al libertății de exprimare creativă a elevului îl poate constitui accentul exagerat pe competiție sau pe cooperare, care ar constrânge elevii îndrăzneți să renunțe la ideile lor, pentru uniformizarea părerii de grup. În lucrul pe grupe, elevii mai slabi la învățătură se pot bloca știind că întâmpină dificultăți în rezolvarea sarcinii în timp util, și deci, nu vor fi la înălțimea concurenților. Uneori, chiar și elevii dotați pot pierde esențialul dacă se concentrează prea mult asupra concurenței din competiție.

Sistemul de evaluare prin modul în care este aplicat de profesor poate inhiba creativitatea elevului. Nota, folosită ca instrument de constrângere de către profesor, nu motivează pentru a învăța. Cadrul didactic trebuie să-și planifice și perioade de neevaluare pentru ca elevul să-și expună propriile idei creative convins că nu va fi sancționat.

Este dezirabil ca învățarea interactiv-creativă să determine, pe lângă activizarea și creativitatea elevilor, și plăcerea de a descoperi, de a explora alternative în rezolvarea problemelor, de a lua decizii optime în întâmpinarea situațiilor tot mai neobișnuite ale vieții sociale actuale și de perspectivă.

Bibliografie:

Oprea Crenguța – Lăcrămioara – Strategii didactice interactive, București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A. , 2006

Ioan Jinga, Ion Negreț – Învățarea eficientă, București, Editura Aldin, 1999

Prof. Elena – Petronela Alexandru
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CALENDAR ISTORIC

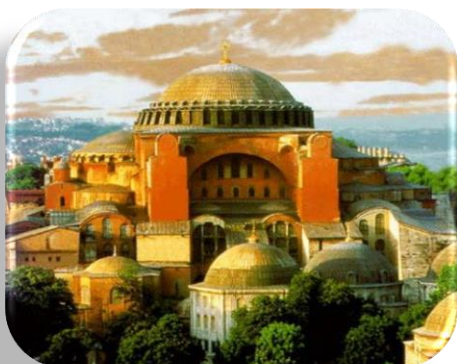
S-a petrecut în decembrie

25 decembrie 354

Papa Liberius stabilește data nașterii lui Iisus în această zi, în care la Roma precreștină era celebrată nașterea lui Mithra Sol Invictus, zeu al luminii, preluat din mitologia iraniană.

25 decembrie 537

Are loc ceremonia inaugurării Catedralei Sfânta Sofia din Constantinopol, desfășurată sub egida împăratului Justinian. Catedrala Sfânta Sofia a fost unul din cele mai impresionante monumente arhitectonice ale creștinătății, până în anul 1453, când Constantinopolul a fost cucerit de sultanul Mahomed al II-lea. Ulterior, faimoasa catedrală a fost transformată în moschee.

S-a petrecut în decembrie

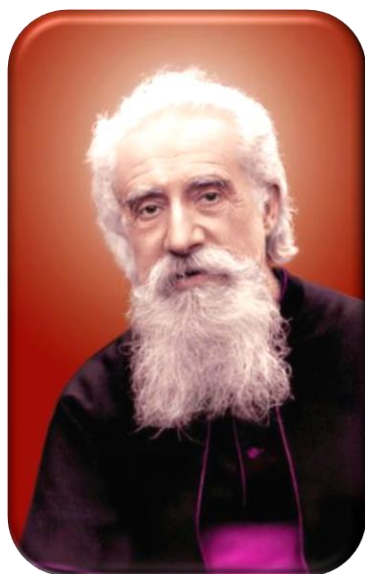
20 decembrie 1852

Se naște, la Focșani, Ion Mincu, întemeietorul școlii naționale românești de arhitectură. Și-a efectuat studiile secundare la Liceul « Unirea » din orașul natal, pentru ca, din anul 1871, să-și înceapă studiile la Școala Națională de Poduri și Șosele din București, la finalizarea cărora obține diploma de inginer.

Din 1877 își continuă studiile, prin înscrierea la Școala Națională de Arte Frumoase din Paris. Întors în țară pune bazele stilului arhitectural neo-românesc.

25 decembrie 1873

Se naște Vladimir Ghica, descendent al faimoasei familii de domni a Ghiculeștilor. Practicant atât al creștinismului ortodox, cât și al celui catolic, monseniorul Ghica este un veritabil exponent al ecumenismului creștin. S-a dăruit trup și suflet poporului român în cele mai grele momente ale istoriei sale : războaiele mondiale și primii ani de teroare comunistă.

S-a petrecut în decembrie

1 decembrie 1918

“Istoria ne cheamă la fapte”, rostea Vasile Goldiș la această dată, în sala Casinei Militare din Alba Iulia, în momentul în care se citea Rezoluția de Unire a Transilvaniei cu România.

Readucerea Transilvaniei în hotarele ei firești, ale statului român, încheia minunata realizare a națiunii române: România Mare.

16 – 22 decembrie 1989

La 16 decembrie 1989 Timișoara era în flăcări și anunța detonarea nemulțumirilor și disperării națiunii române, adunate în cele patru decenii de regim comunist.

La 21 decembrie 1989 la București începe revoluția anticomunistă care a dus la îndepărtarea cuplului dictatorial: Nicolae și Elena Ceaușescu.

Prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

ION GHICA: FAMILIA ȘI FORMAȚIA INTELECTUALĂ

(Urmare din Polifonii nr. 7)

În 1835, Ion Ghica se afla la Paris, unde a petrecut un an întreg sub îndrumarea “blajinului Likeardopolu, care cânta din *Norma* pe psaltichie”¹⁴.

La 11 ianuarie 1836 își lua bacalaureatul în litere la Sorbona, cu patru “passable” (suficient) și un “faible” (slab). Această situație califică, în opinia lui Ion Roman, atât lipsa de silință a candidatului, cât, mai ales, diferența de nivel dintre studiile făcute în țară și exigența examinerilor parizieni¹⁵. Pe 18 august 1838 a susținut bacalaureatul în științe matematice, la Facultatea de Științe a Universității din Paris.

Între 1838 și 1840 a frecventat cursurile Școlii de Mine, realizând, totodată, și o călătorie de documentare în Anglia¹⁶.

Dintre toate cursurile urmate, științele naturale au fost considerate de Ion Ghica “obiectul principal al studiilor” sale din tinerețe. La 1880, într-un discurs rostit la Academia Română, își amintea, cu nostalgie, cum descoperirile lui Cuvier și ale lui Élie de Beaumont asupra formațiunilor geologice și asupra succesiunii locuitorilor pământului deschideau în spiritul său “un orizont plăcut vieții”. Îi admira pe Arago și Dumas, care au făcut inteligibile “cele mai complicate și transcendente cestiuni ale filosofiei naturii”. Urma cu “religiozitate miile de observațiuni și experiențe cu care Humboldt pregătea marea operă științifică ce a lăsat lumii”¹⁷.

Alături de studiile finalizate cu diplome de absolvire, Ion Ghica frecventează și cursurile *en vogue* de la Collège de France, susținute de către Jules Michelet, Edgar Quinet și Adam Mickiewicz, precum și cursurile de socialism utopic ale lui Charles Fourier. Spre acestea din urmă l-a orientat Teodor Diamant, care, venit la Paris, “cerceta” zilnic pe tânărul Ghica “despre studiile “ și “ viața” sa, îi explica “nedumeririle” ce avea la geometrie descriptivă și analitică, iar duminica îl ducea la conferințele despre falansterie ale lui Fourier. Aceste discursuri erau, în memoria lui Ion Ghica, “ceva încântător”, captivant, făcându-l să plece de acolo “uimit și esaltat, convins”, cetatea falansteriană fiind “un farmec în descrierea frumuseților, a plăcerilor și a desfătărilor spiritului și ale inimii”¹⁸.

Perioada studiilor pariziene este importantă în viața lui Ion Ghica și din perspectiva relațiilor pe care și le face. Aici locuia, în rue Hyacinthe, alături de Niculae Cantacuzino Pașcanu și Iancu Filipescu Vulpache. Tot la Paris, în rue Notre – Dame de Champs, locuiau moldovenii, între care Vasile Alecsandri și Alecu Cuza (viitorul domnitor).

¹⁴ Ion Ghica către V. Alecsandri, 22 octombrie 1882, f.l. (*Dascăli greci și dascăli români*), în Ion Ghica, *op. cit.*, pp. 142-143.

¹⁵ Ion Ghica, *Opere*, I, ed. îngrijită, glosar, bibliografie și introducere de Ion Roman, Ed. de Stat pentru Literatură și Artă, București, f. a., p.10.

¹⁶ *Dicționarul literaturii române. De la origini până la 1900*, Ed. Academiei, București, 1979, p.395.

¹⁷ Ion Ghica, *Discurs* rostit la Academia Română, 28 martie 1880, în Ion Ghica, *op. cit.*, p. 297.

¹⁸ Ion Ghica către V. Alecsandri, octombrie 1883, Brighton (*Teodor Diamant*), în Ion Ghica, *op. cit.*, p. 178 – 179.

Mergând, într-o duminică, spre Champs Elysée, “cârdurile” moldo vlahilor s-au întâlnit pe Quai Voltaire și, deodată, “amestecați și braț la braț un muntean c-un moldovean”, vorbind fiecare “limbagiul” provinciei sale se înțelegeau de parcă ar fi vorbit aceeași limbă. Din acel moment revelator, își amintește Ion Ghica, “ nu am mai fost nici munteni nici moldoveni. Eram toți români!”¹⁹

În toamna anului 1837, Moldova “dăduse” Parisului “un contingent” însemnat de tineri, ajungând a număra “ cu mici, cu mari” douăzeci de personae, legăturile de prietenie dintre moldoveni și munteni devenind “ din ce în ce mai strânse și mai patriotice”. Detaliile întâlnirilor dintre acești tineri sunt evocate de Ion Ghica în epistolele către Vasile Alecsandri. Aflăm, astfel, despre întrunirile lor de la Café Precupe ori de la Café Corneille, unde ascultau discursurile studentului Bermudez și pe cele ale învățaților lui Jules Simon, își comunicau unii altora scrisorile primite din Iași și București, le comentau, le discutau, ” începând a judeca pe domni și pe împărați”²⁰.

Odată cu venirea lui Ion Cămpineanu la Paris (în 1839), muntenii și moldovenii din capitala Franței se adunau în mod organizat, făcând planuri pentru activitatea lor în țară, anume “să lupte pentru autonomia țării, să propage printr-un ziar anume idei liberale și patriotice, să propage unirea”²¹.

Întâlnirile dintre tinerii români au reprezentat începutul unei “lucrări” constante pentru edificarea statului național român modern. Relațiile cu moldo – vlahii au contribuit la obținerea unor slujbe și funcții, care au constituit începutul unei lungi cariere politice pentru Ion Ghica. Totodată, la aceasta și-au adus contribuția, chiar într-o măsură mult mai însemnată, legăturile stabilite de Ion Ghica cu străinii, pe care i-a cunoscut în aceeași perioadă a studenției sale la Paris.

Spre exemplu, în 1835, fiind “pofțit la o vânătoare” de către colegul său de școală, Faugeron, are prilejul să-i întâlnească pe Armand Carrel, redactorul șef al ziarului “Le National”, și pe Mihail Czaika Czaykowski, cazac din Ucraina, dar luptător pentru emanciparea Poloniei, aflat în exil în capitala Franței după înfrângerea insurecției din Polonia (din 1830-1831), unul dintre secretarii principelui Adam Czartoryski (după înfrângerea revoluției din 1848 se va converti la islam, luându-și numele de Mehmet Sadyk Pașa). Profitând de această ocazie și de prânzul luat împreună la “ Hôtel des trois écus “ din Avalon, Ion Ghica face cunoscută situația Principatelor Române tovarășilor săi de discuții. Convingerea cu care a prezentat soarta țării sale l-a determinat pe redactorul ziarului să scrie “ un articol foarte călduros despre suferințele Principatelor, în timpul războiului turcesc de la 1828, despre ocupațiunea rusească de șapte ani și despre scopurile ambițioase ale Rusiei”²².

Armand Carrel a contribuit, în bună măsură, și la promovarea lui Ion Ghica în publicistică, inserând în ziarul său, “ Le National ”, “ orice articol “ îi ducea Ghica sub titlul “ “

¹⁹ Ion Ghica către V. Alecsandri, ianuarie 1881, Ghergani (*Generalul Coletti la 1835*), în Ion Ghica, *op. cit.*, p.88.

²⁰ Ion Ghica către V. Alecsandri, martie 1881, București (*David Urquhard*), în Ion Ghica, *op. cit.* , p. 100.

²¹ *Ibidem*, p.102; În 1839, s-a constituit, la Paris, Societatea pentru învățătura poporului roman. Actul de înființare a fost semnat de Ion Ghica, Al. G. Golescu, D. Brătianu, în două exemplare, dintre care unul a rămas la Ion Cămpineanu. Cei din Paris se angajau să trimită în țară exemplare din presa franceză de opoziție . Vezi D. Păcurariu, *op. cit.*, p.36.

²² *Ibidem*, pp. 100-101.

Correspondance de Bucarest”. Totodată, această favoare a redactorului a facilitat răspândirea unor idei politice care, odată făcute cunoscute, puteau aduce un sprijin direct sau indirect demersului politic românesc al ambițioșilor moldo-munteni. Mai mult decât atât, Carrel l-a recomandat pe Ion Ghica colaboratorilor săi, Bastide și Maillefer, însărcinați cu politica externă, astfel încât, în timpul în care a stat la Paris, “coloanele ziarului din rue Lepelletier” i-au fost “deschise”.

Relațiile cu Czaika Czaykowski au evoluat, acesta prezentându-l pe Ion Ghica principelui Czartoryski, care, la rândul său, avea “ o mare influență asupra oamenilor politici ai Europei “. Prințul a trimis pe secretarul său, Voronicz, sub numele de Verner, la București, “ ca să se puie în relațiune cu Câmpineanu și cu partidul opus Rusiei²³.

Ion Ghica a știut să conserve aceste relații și să folosească orice prilej pentru a le extinde. Spre exemplu, aflat în vizită la principele Czartoryski, în al cărui salon erau numai oameni politici, cunoaște pe ministrul Auguste Thiers și pe David Urquhart (diplomat și scriitor scoțian), amic , la rândul său cu Anton von Prokesch Osten (conte, general și diplomat austriac) și cu Eugène Poujade (care va deveni consul general al Franței în Principate, în perioada 1849 – 1855). La următoarea sa întâlnire cu Urquhart, anume la un prânz, unde era invitatul lui Bastide, Ghica îi intră în grații demnitarului britanic, acesta devenind “cel mai bun și cel mai călduros amic al României [...], un apostol al autonomiei [dar sub suzeranitate otomana!] și al unirii

Principatelor”²⁴.

“Lucrarea” lui Ion Ghica pe lângă oamenii politici însemnați din Occident este cu atât mai mult de apreciat, dacă ținem seama și de faptul că, în acele timpuri, numele de “România” nu prea era cunoscut. În acest sens, amuzantă și tristă, în egală măsură, ni se pare amintirea lui Ghica despre această situație .”Nimeni- îi relata el lui Vasile Alecsandri – nu ne credea, nu ne înțelegea, nu ne asculta dacă spuneam că suntem români, strănepoți de-ai lui Traian”. Li se răspundea “«Va să zică sunteți muscali? Sunteți turci?» și prin urmare hotărau că suntem greci”.

Așadar, relațiile lui Ion Ghica create acum, multiplicate și cultivate în anii următori au favorizat atragerea simpatiei unor oameni politici din Europa față de cauza românească (de multe ori și în măsura în care “chestiunea română” era și în beneficiul statelor pe care le reprezentau!), dar au înlesnit și câștigarea unor avantaje personale (funcții, demnități) de către viitorul om politic român. Aceste privilegii ce decurg din raporturile sale cu străinii au avut și un revers al medaliei: nu puține au fost criticile, ba chiar calomniile la adresa lui Ion Ghica, iar aceste acuzații, venite din partea unor rivali politici din țară, au afectat imaginea sa în Principate și, la un moment dat, chiar cariera sa politică.

(Continuare în Polifonii nr. 9)

Prof. Elena Corina Agache
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

²³ Ibidem, pp.101-102.

²⁴ Ibidem, pp. 103-104.

EMIGRAȚIA ROMÂNESCĂ ÎN SLUJBA MARI UNIRI

S-ar putea afirma, fără riscul vreunei erori majore, că dimesiunea esențială a istoriei moderne, devenită evidentă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și manifestată plenar la ora actuală, o reprezintă tendința de internaționalizare a relațiilor interstatale, care își găsește expresia în interdependențele tot mai accentuate ce impun o anumită evoluție istorică la scară planetară.

Temelia acestei dimensiuni istorice o constituie noua paradigmă economică impusă de mecanismele economiei de piață care au spart barierele interstatale și interzonale, coroborată cu uluitoarele progrese tehnice din domeniul comunicațiilor și cu noi forme de gândire politică.

Luând, oarecum convențional, drept bornă istorică secolul al XIX-lea și pornind analiza istorică din acest moment, nu mai pot fi concepute un regim autarhic sau o „politică de seră” nici pentru marile puteri.

Aceste mari puteri, indiferent care au fost, sunt sau vor fi, croiesc „din cuțite și pahară” ordinea mondială, în funcție de interesele lor majore, fără a ignora total interesele statelor cu o poziție inferioară în această ordine, mai ales când aceste interese nu sunt ireconciliabile.

La nivel declarativ, pricipiile care stau la baza unui anumit statu-quo pot fi foarte generoase și de o înaltă ținută morală. Din păcate, nu tocmai frecvent au acoperire reală în practica politică. Bunăoară, la începutul lucrărilor Conferinței de Pace de la Paris (ianuarie 1919), președintele S.U.A., Woodrow Wilson, declara: „Suntem aici pentru a asigura pacea lumii; opera noastră trebuie să mulțumească nu guvernele, ci popoarele.”²⁵ În realitate, tratamentul aplicat statelor „cu interese limitate” pe parcursul desfășurării conferinței, dar, mai ales, după încheierea ei, modul

de ajustare a granițelor și, în general, evoluția relațiilor internaționale în perioada interbelică, au fost departe de înaltul democratism sugerat de afirmațiile mai-sus citate. Ordinea mondială stabilită după primul război mondial a fost rezultatul unei politici de compromis, dominată de intersectarea sau juxtapunerea intereselor corifeilor lumii de atunci, reprezentați de „Consiliul celor zece” și, mai ales, de „Consiliul celor patru”, în timp ce problemele statelor cu o poziție periferică în ierarhia consacrată au avut un ecou slab sau au fost complet ignorate.

Într-o lume astfel croită, șansa statelor cu un statut politic internațional modest constă în alcătuirea unei avangarde charismatice, apte să atragă atenția și sprijinul liderilor mondiali, pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă.

În această direcție s-au înscris eforturile concertate ale emigrației românești din timpul primului război mondial, emigrație care a pledat cu măiestrie cauza majoră a României de atunci: desăvârșirea unității statale, cuprinderea întregii suflări românești în interiorul hotarelor uneia și aceleiași țări.

Având un caracter realmente curpinzător, incluzând atât persoane care, dintr-un motiv sau altul, și-au părăsit țara definitiv, cât și persoane plecate temporar din spațiul românesc, anonimi sau nume sonore, această emigrație, atât de eterogenă din punctul de vedere al statutului socio-profesional, avea un numitor comun: lupta pentru recuperarea teritoriilor românești aflate

²⁵ Cristescu, Octavian, Teodorescu, Bogdan, *Istoria Românilor. Epoca modernă și contemporană (Manual pentru clasa a VIII-a)*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994, p. 144

sub stăpânire străină. Această luptă s-a desfășurat pe multiple planuri, folosindu-se mijloace variate, complexe în scopul sensibilizării factorilor politici internaționali decisivi și a opiniilor politice internaționale față de problema românească.

Dăruirea și consecvența cu care a acționat emigrația românească în anii primului război mondial, sunt o pildă vie întru veșnicie, pentru ceea ce înseamnă iubirea de neam și de patrie.

Intrarea României în război s-a făcut din necesitatea reîntregirii teritoriale, iar solidaritatea emigrației românești, segmentată și răepândită pe teritoriile celor patru mari puteri antantiste, are o valoare pilduitoare.

În Statele Unite ale Americii existau aproximativ 200000 de români emigrați înainte de război, constituiți în veritabile colonii situate în Detroit, Cleveland, Pittsburg, Chicago, Indiana-Harbour. Încă din momentul intrării României în război, aceștia și-au manifestat dorința de a se înrola voluntari în armata română. Când Statele Unite s-au alăturat Antantei, eforturile coloniilor românești de implicare în război s-au intensificat, fiind coordonați de o delegație de români transilvăneni, sosită în Statele Unite din aprilie 1917, cu acordul guvernului român, și condusă de Vasile Stoica și Vasile Lucaciu.

Într-un raport înaintat de Vasile Stoica secretarului de stat american se sublinia faptul că, după intrarea Statelor Unite în războiul mondial, emigranții români s-au înrolat ca voluntari, în mod masiv, în rândurile armatei americane, iar într-un memoriu înaintat guvernului american se solicita înființarea unei „Legiuni a românilor subjugați”, subliniindu-se că „Românii din Austro-Ungaria, în orice colț de pământ s-ar găsi, trebuie să-și afirme prin fapte voința neclintită de a scăpa de sub dominație habsburgică și de a se uni într-un stat liber cu frații lor din România.”²⁶

Au fost necesare mai multe intervenții din partea „Misiunii Patriotice Române” și a „Ligii Naționale Române” pentru ca, până la urmă, după unele tergiversări, guvernul american să își exprime acordul în legătură cu înrolarea a 15000 de români în unități militare ce urmau a fi trimise în Europa.

În Italia exista un alt nucleu al emigrației românești, condus de G. G. Mironescu și Simion Mândrescu, ce a acționat cu stăruință pentru a sprijini eforturile militare ale Antantei. Înrolați în armata austro-ungară și trimiși să lupte pe frontul italian, românii transilvăneni au preferat starea de prizonierat luptei împotriva Antantei, din care făcea parte și statul român, așa încât au dezertat în grupuri mari și s-au predat autorităților italiene. Existau pe teritoriul Italiei 18000 de prizonieri români, răspândiți în 50 de lagăre, care și-au manifestat dorința de a fi trimiși pe front împotriva Puterilor Centrale.

Simion Mândrescu, G.G. Mironescu și Vasile Lucaciu, acest minunat român care și-a pus viața în slujba împlinirii visului de unitate națională, au efectuat vizite în lagărele de prizonieri români, lucru foarte anevoios atât din cauza numărului lor, cât și din cauza formalităților ce trebuiau îndeplinite. În urma vizitelor efectuate s-a constatat că starea de spirit a prizonierilor români era favorabilă reactivării lor, fie pe frontul italian, fie pe cel francez.

²⁶ Marinescu, C. Gh., *Epopeea Marii Uniri*, Editura Porto Franco, Galați, 1993, p.313

În urma acestor vizite s-a întocmit un raport, prezentat de G.G. Mironescu Comisiei prizonierilor de război de pe lângă Ministerul de Război italian, încare era prezentată dorința prizonierilor români de a fi mobilizați și se solicita acordul autorităților italiene pentru înființarea unor unități militare speciale românești care să lupte pe frontul italian.

Guvernul italian nu s-a grăbit să dea curs într-un tot al acestor solicitări, însă în urma insistențelor liderilor emigrației românești, comandamentul suprem al armatei italiene i-a cerut lui Simion Mândrescu un număr de ofițeri și de soldați români care să fie trimiși pe front.

După o scurtă perioadă de instruire, în luna iunie 1918 au fost trimise în luptă detașamente românești care cuprindeau 1100 de soldați și 18 ofițeri. Aceștia au participat la lupta de la Piave, dar și din alte localități, contribuind la victoria trupelor italiene, rămânând pe front până la sfârșitul războiului.

Având în vedere rezultatele strălucite obținute de aceste unități speciale românești, Comitetul de acțiune al românilor, care se formase în Italia, solicită din nou guvernului italian urgentarea măsurilor în vederea alcătuirii unei legiuni române care să cuprindă toți prizonierii rămași inactivi în lagăre. În acest sens a intervenit și guvernul român, la 18 august 1918. Atitudinea nehotărâtă a guvernului italian a făcut ca decretul privind înființarea legiunii române să fie dat abia în luna octombrie, când Imperiul Austro-Ungar intrase în ultima fază a agoniei sale.

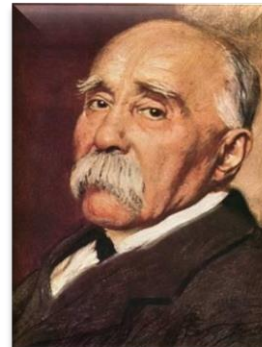
Și în Franța emigrația română a făcut propagandă în rândul prizonierilor români, cu scopul mobilizării lor pe front împotriva Puterilor Centrale, demn de subliniat fiind entuziasmul stârnit de această idee.

Se găseau în Franța aproximativ 800 de prizonieri români care fuseseră capturați în Serbia și transferați aici după capitularea celei din urmă. În ciuda perseverenței emigrației românești, guvernul francez a aprobat cu întârziere formarea unei legiuni române, cu câteva zile înainte de încheierea armistițiului cu Puterile Centrale, ceea ce a împiedicat unitățile speciale românești care se constituiseră să se afirme și pe frontul francez prin noi fapte de arme.

Demersul emigrației românești de a-și face simțită prezența alături de Antanta măcar prin aceste legiuni, în condițiile în care statul român nu mai putea continua războiul, este complementar celorlalte demersuri diplomatice, propagandistice prin care s-a urmărit cultivarea în rândurile puterilor Antantei a unei atitudini favorabile ideii de desăvârșire a unității statale, care anima atunci toată suflarea românească.

Căștigarea simpatiei marilor puteri față de această cauză era un lucru foarte anevoios, în condițiile în care România nu a mai putut continua războiul. Emigrația română își asuma o sarcină aparent utopică, din moment ce Antanta a dezaprobat cu vehemență încheierea armistițiului din noiembrie 1917, urmat de Pacea cu Puterile Centrale, încheiată în aprilie/mai 1918.

Atât la nivelul oficialităților, cât și în presa vremii de pe continent și de peste ocean puteau fi semnalate remarci tendențioase cu privire la pretențiile exagerate ale României în raport cu prestația sa militară lamentabilă, din moment ce a fost scoasă din luptă numai după câteva luni de război. Chiar și Franța, care era mai aproape de realitatea desfășurării evenimentelor pe forntul românesc, și-a exprimat nemulțumirea față de decizia statului român de a părăsi câmpul de luptă. La 21 februarie 1918, când un grup de emigranți români, condus de Paul Brătășanu, a fost primit de G. Clémenceau, primul ministru francez și-a arătat deschis insatisfacția, afirmând tăios că „România nu mai e legată de aliați.”²⁷

Grație unei tenacități și abilități demne de toată admirația și de tot respectul, într-un timp relativ scurt, organismele care militau pentru Marea Unire în afara statului român au reușit să schimbe într-un sens favorabil optica marilor puteri antantiste.

(Continuare în Polifonii nr. 9)

BIBLIOGRAFIE

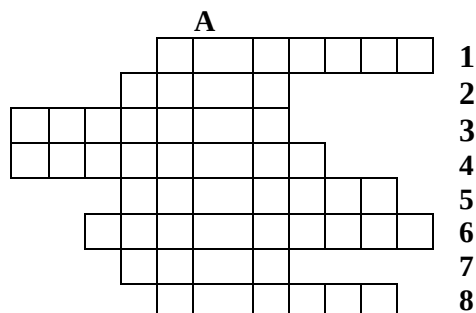
1. Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Desăvârșirea unificării statului național român. Unirea Transilvaniei cu vechea Românie*, Editura Academiei R. S. R., București, 1968
2. Marinescu, C. Gh., *Epopoea Marii Uniri*, Editura Porto Franco, Galați, 1993
3. Cristescu, Octavian, Teodorescu, Bogdan, *Istoria Românilor. Epoca modernă și contemporană. Manual pentru clasa a VIII-a*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994.

Prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

²⁷ Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Desăvârșirea unificării statului național român. Unirea Transilvaniei cu vechea Românie*, Editura Academiei R.S.R., București, 1968, p.177

Sărbători de iarnă

B

1. Cea mai importantă sărbătoare de iarnă din calendarul creștin.
2. Reperul luminos care i-a călăuzit pe cei trei crai de la Răsărit.
3. Nuia împodobită cu flori, folosită ca accesoriu în urăturile din prima zi a Anului Nou.
4. Locul nașterii Mântuitorului Iisus Hristos.
5. Cântece rostite la sărbătoarea Nașterii Domnului.
6. Materiale inflamabile care produc efecte luminoase impresionante, folosite la sărbători.
7. Rege al Iudeei la momentul nașterii lui Iisus, care a ordonată uciderea pruncilor.
8. Colindători celești și martori la nașterea lui Iisus Hristos.

La o dezlegare corectă a orizontalelor grilei, pe vertical AB veți obține numele unei îndrăgite sărbători de iarnă.

Senin de iarnă

(Criptografie: 5, 2, 5)

Prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

1. <i>Cuvânt înainte</i> , prof. Lauriana Ailincuței	p. 3
2. <i>Acțiunile regelui Mihai împotriva comuniștilor</i> , prof. Petrița Bîlbîe	p. 5
3. <i>Sărbătorile de iarnă în tradiția populară</i> , prof. Daniela Ciolpan	p. 8
4. <i>Rugăciunea curată ca treaptă de cunoaștere a lui Dumnezeu</i> , prof. Nicoleta Stanciu	p.11
5. <i>Copile drag</i> , Andreea Costache, clasa a X-a F	p.14
6. <i>Angel's choir</i> , Ramona Năstase, clasa a XII-a D	p.15
7. <i>O mândrie</i> , Andra Bianca Văsfi, clasa a VIII-a	p.16
8. <i>Maria Tănase – fenomen muzical al secolului al XX-lea în muzica populară românească</i> , prof. Gabriela Arghirescu	p.19
9. <i>Festivals of the World</i> , prof. Ana Cursaru	p.22
10. <i>Cărțile, izvor inepuizabil de cunoaștere</i> , Andra Bianca Glăvan, clasa a X-a C	p.24
11. <i>Expresii celebre</i> , prof. Iuliana Canae	p.25
12. <i>Învățarea interactiv-creativă</i> , prof. Petronela Alexandru	p.27
13. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovski	p.30
14. <i>Ion Ghica: familia și formația intelectuală</i> , prof. Corina Elena Agache	p.33
15. <i>Emigrația românească în slujba Marii Uniri</i> , prof. Elena Hrușcovski	p.36
16. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovski	p.40

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880